

บทที่ 4

การประเมินความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน

บทนี้เป็นการเสนอผลการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ประเมินผลในช่วงก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับต่อไปนี้

- 4.1 การประเมินผลกลุ่มบรรณารักษ์
- 4.2 การประเมินผลกลุ่มเจ้าหน้าที่
- 4.3 เปรียบเทียบการประเมินผลระหว่างกลุ่มบรรณารักษ์กับกลุ่มเจ้าหน้าที่

ในการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการประเมินออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) การประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน และ 2) การประเมินผลระหว่างเรียนทั้งช่วงการสอนแบบควบคุมและช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุม (ดูเกณฑ์การให้คะแนน 3.5.1)

4.1 การประเมินผลกลุ่มบรรณารักษ์

ผลการประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มบรรณารักษ์มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 การประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มบรรณารักษ์

ผลการประเมินความสามารถทางด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มบรรณารักษ์ซึ่งปรากฏในตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างชัดเจน จากการประเมินก่อนเรียนที่โดยรวมอยู่ในระดับอ่อน (4.29) ภายหลังจากเรียนทักษะการพูดของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมสูงขึ้นอยู่ในระดับดี (6.57)

เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่าส่วนใหญ่ (4 คน) มีความสามารถด้านทักษะการพูดก่อนเรียนในระดับอ่อนและอ่อนมาก ส่วนที่เหลือมีคะแนนก่อนเรียนอยู่ในระดับปานกลาง จากการ

ที่ผู้วิจัยสนทนาเป็นภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างในการประเมินผลก่อนเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนฟังคำถามไม่เข้าใจทำให้ตอบคำถามไม่ได้หรือตอบไม่ตรงคำถาม กลุ่มตัวอย่างบางคนฟังคำถามเข้าใจแต่ตอบเป็นภาษาไทย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางคนฟังคำถามเข้าใจและสามารถตอบเป็นภาษาอังกฤษแบบไม่เต็มรูปประโยคได้ ส่วนภายหลังการเรียนนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น โดยส่วนใหญ่ (5 คน) มีผลคะแนนในระดับดี (7 – 8 คะแนน)

ตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า Samuel เป็นผู้ที่มีการพัฒนาการมากที่สุดในกลุ่มนี้ คือ จากระดับอ่อน (4 คะแนน) ไปสู่ระดับดี (8 คะแนน) จากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า Samuel เคยอยู่ประเทศอินเดียระยะหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แต่เมื่อกลับมาประเทศไทยแล้ว ไม่ค่อยมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษเนื่องจากทำงานในส่วนที่ไม่ค่อยได้พบปะกับชาวต่างชาติ ทำให้ขาดทักษะการพูด Samuel ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับผู้วิจัยได้หาโอกาสฝึกพูดนอกห้องเรียนเพิ่มเติม โดยการฝึกพูดกับบุตรสาวที่บ้าน จึงทำให้พัฒนาทักษะได้อย่างรวดเร็ว

ตารางที่ 4.1

ผลการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มบรรณารักษ์

ชื่อ	คะแนนก่อนเรียน (10)	คะแนนหลังเรียน (10)
Amanda	6	8
Josephine	6	7
Michelle	5	7
Rose	2	3
Samuel	4	8
Sally	3	6
Sophie	4	7
$\bar{X}$	4.29	6.57

4.1.2 การประเมินผลระหว่างเรียนของกลุ่มบรรณารักษ์

ผลการประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระหว่างเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งช่วงการสอบแบบควบคุมและการสอบแบบกึ่งควบคุมปรากฏดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2

ผลการประเมินระหว่างเรียนของกลุ่มบรรณารักษ์

ชื่อ	คะแนนการสอบแบบควบคุม		คะแนนการสอบแบบกึ่งควบคุม	
	(10)	(10)	(10)	(10)
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
Amanda	8	7	9	7
Josephine	5	7	8	6
Michelle	6	7	7	7
Rose	3	5	5	4
Samuel	5	6	7	8
Sally	4	6	6	7
Sophie	7	9	8	8
$\bar{X}$	5.43	6.71	7.14	6.71

จากผลการประเมินในช่วงการสอบแบบควบคุมทั้ง 2 ครั้ง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนโดยรวมดีขึ้น โดยครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง (5.43) ส่วนครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี (6.71) หลังจากทีพิจารณาคะแนนจากการประเมินครั้งที่ 1 ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป (5 คน) มีเพียง 2 คน คือ Rose และ Sally ที่อยู่ในระดับอ่อน (3 และ 4 คะแนน ตามลำดับ) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนในระดับอ่อนอาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น กลุ่มตัวอย่างรู้สึกประหม่าและไม่มั่นใจเมื่อต้องออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างจำบทสนทนาได้บางส่วนทำให้พูดตะกุกตะกัก เป็นต้น

สำหรับผลการประเมินในช่วงการสอบแบบควบคุมครั้งที่ 2 กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลางถึงดีมาก (5 – 9 คะแนน) โดยจำนวนผู้ที่มีคะแนนในระดับปานกลางเท่ากับ

จำนวนผู้ที่มีคะแนนในระดับดี (3 คน) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนเพิ่มขึ้นจากเดิม มีเพียง 1 คน (Amanda) เท่านั้นที่มีคะแนนลดลง แต่ยังคงอยู่ในระดับดีเช่นเดิม ดังนั้น โดยรวมแล้วคะแนนของกลุ่มตัวอย่างจากการประเมินความสามารถด้านการพูดในระหว่างเรียนครั้งที่ 2 จึงสูงขึ้นกว่าครั้งที่ผ่านมา

คะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่างพูดได้คล่องมากขึ้น อีกทั้งในการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนก็เป็นแบบควบคุมทั้งหมด เมื่อกลุ่มตัวอย่างเริ่มคุ้นเคยกับวิธีสอนนี้จึงสามารถเลือกคำศัพท์หรือวลีมาแทนที่คำในตำแหน่งต่างๆ ได้เร็วมากขึ้น

เมื่อพิจารณาผลการประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการสอนแบบกึ่งควบคุมในภาพรวมทั้ง 2 ครั้ง ผลปรากฏว่าค่าเฉลี่ยในการประเมินทั้ง 2 ครั้งอยู่ในระดับดี (7.14 และ 6.71) แม้ว่าค่าเฉลี่ยในการประเมินครั้งที่ 2 จะลดลง

ในการประเมินครั้งที่ 1 กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีคะแนนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไปจนถึงระดับดีมาก (5 – 9 คะแนน) ถึงแม้ว่าในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุมนี้ผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างนำความรู้ทางภาษาอังกฤษที่มีอยู่เดิมก่อนที่จะมาเรียนในครั้งนี้ และความรู้ที่ได้จากการเรียนกับผู้วิจัยในครั้งที่ผ่านมา มาใช้ในการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนได้ แต่กลุ่มตัวอย่างยังคงยึดคำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้สำหรับบทสนทนาแต่ละบทเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างบางคนได้พยายามใช้ความรู้เดิมและความรู้ที่เคยเรียนในครั้งที่ผ่านมา มาใช้ในการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถนำคำศัพท์มาแทนที่คำในบทสนทนาได้ถูกต้องตามประเภทของคำและความหมายในบริบทนั้นๆ ด้วย ส่วนประเภทของคำที่กลุ่มตัวอย่างนำมาแทนที่นั้น มีทั้งคำนาม นามวลี และคำคุณศัพท์ เช่น ในการเรียนเรื่อง Lost and Found กลุ่มตัวอย่างสามารถนำคำนามที่ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดให้มาแทนที่คำในช่องว่างได้ถูกต้อง บทสนทนามีดังนี้

A: Have you seen my cell phone? (1)

B: No, where did you leave it?

A: Right here on the desk. But it's not here now.

B: When did you last see it?

A: Two hours ago. (2)

B: Oh no! Are you thinking what I'm thinking?

A: Umm.

(หมายเหตุ : (1) และ (2) คือ ตำแหน่งที่ 1 และ ตำแหน่งที่ 2 ที่กลุ่มตัวอย่างต้องการคำศัพท์อื่นมาแทน)

จากบทสนทนาข้างต้น ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง 2 คน ออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ปรากฏว่าแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งจะใช้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้มาแทนที่คำในตำแหน่งที่ 1 และ 2 แต่กลุ่มตัวอย่างได้เปลี่ยนคำศัพท์ในตำแหน่งอื่นด้วย คือ เปลี่ยนจาก on the desk เป็น on the shelf แทน ซึ่งเป็นการแทนที่ค่านามได้อย่างถูกต้องตามประเภทของคำ

อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน เรื่อง Offering Help at the Library ซึ่งบทสนทนามีดังนี้

A: Good morning. How may I assist you?

B: Well, actually, I'm doing a project about Thai politics. (1) Do you have any journals (2) which are related to my project?

A: Definitely (3), we do. This way please. _ _ _ Here you are.

B: Oh, that's exactly what I want. Thank you.

การแทนที่คำในบทสนทนามีลักษณะคล้ายกับตัวอย่างเรื่อง Lost and Found คือ ในตำแหน่งที่ 1 – 3 กลุ่มตัวอย่างใช้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ แต่เปลี่ยนคำที่ทักทายจาก Good morning เป็น Good afternoon เป็นต้น

สำหรับการประเมินครั้งที่ 2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (5 คน) มีคะแนนในระดับดี ส่วนอีก 2 คนมีคะแนนในระดับปานกลางและระดับอ่อน (6 และ 4 คะแนนตามลำดับ) การประเมินครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนเท่ากับการประเมินครั้งที่ 1 จำนวน 2 คน ในขณะที่มีกลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเพิ่มขึ้นจำนวน 2 คน และมีกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนลดลงจำนวน 3 คน (Amanda, Josephine และ Rose) สาเหตุที่คะแนนในการประเมินครั้งที่ 2 มีความแปรปรวนเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างต้องการฝึกพูดอย่างมีอิสระมากขึ้น จึงพยายามนำคำศัพท์ที่นอกเหนือจากคำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้มาใช้ในการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจึงใช้เวลาในการคิดคำศัพท์ต่างๆ เพิ่มขึ้น ทำให้พูดไม่ค่อยต่อเนื่อง และได้ตอบคู่สนทนาไม่คล่องแคล่วเหมือนเช่นที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะพยายามนำคำศัพท์ที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยกำหนดให้มาใช้ แต่มีหลายครั้งที่ความพยายามไม่ประสบผลสำเร็จ ทำให้กลุ่มตัวอย่างต้องกลับมาใช้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ในตอนต้นแทน

ข้อมูลในตารางที่ 4.2 ชี้ให้เห็นว่าโดยรวมแล้วคะแนนของกลุ่มบรรณารักษ์ในช่วงการสอบแบบกึ่งควบคุมสูงกว่าช่วงการสอบแบบควบคุม ปัจจัยสำคัญน่าจะมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างได้ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ นับตั้งแต่เริ่มการเรียนการสอน ทำให้ความสามารถด้านทักษะการพูดของกลุ่มตัวอย่างดีขึ้น แม้ว่าบางครั้งบางคนจะไม่สามารถเข้าเรียนได้เพราะติดราชการก็ตาม

กล่าวโดยสรุป กลุ่มบรรณารักษ์สามารถพัฒนาทักษะการพูดของตนเองได้ค่อนข้างเร็ว มีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ ได้เป็นอย่างดี เมื่อเรียนไปแล้วมีความมั่นใจการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น จนถึงระดับที่พยายามนำความรู้ที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ได้ ซึ่งเป็นไปได้ว่าหากกลุ่มตัวอย่างฝึกฝนทักษะต่อไปเรื่อยๆ ความสามารถในการพูดจะพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงกว่าปัจจุบัน

4.2 การประเมินผลกลุ่มเจ้าหน้าที่

สำหรับผลการประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดกลุ่มเจ้าหน้าที่ ผู้วิจัยจะนำเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 การประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มเจ้าหน้าที่

ผลการประเมินทักษะความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มเจ้าหน้าที่ดังแสดงในตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่าก่อนการเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถโดยรวมอยู่ในระดับอ่อน (3.14) ภายหลังจากเรียนกลุ่มตัวอย่างพัฒนาความสามารถขึ้นมาในระดับปานกลาง (5.00)

เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมด (6 คน) มีคะแนนในระดับอ่อนมากและระดับอ่อน มีเพียง 1 คน คือ Nicky ที่มีคะแนนสูงสุดซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง (6 คะแนน)

จากการที่ผู้วิจัยใช้เวลาก่อนการเรียนครั้งที่ 1 ถามคำถามกลุ่มตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษ พบว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนฟังคำถามไม่เข้าใจจึงสนทนาได้ตอบไม่ได้ กลุ่มตัวอย่างบางคนแม้ว่าจะฟังคำถามไม่เข้าใจก็พยายามตอบแต่ตอบไม่ตรงคำถาม กลุ่มตัวอย่างบางคนฟังคำถามเข้าใจแต่ได้ตอบเป็นภาษาไทย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางคนฟังคำถามเข้าใจและตอบคำถามเป็น

ภาษาอังกฤษได้แต่พูดเป็นคำๆ ไม่เต็มรูปประโยค อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากการเรียนถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างหลายคนยังคงมีคะแนนในระดับอ่อน แต่กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนสามารถฟังคำถามภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากขึ้น ตอบคำถามได้ตรงคำถามมากขึ้น และพยายามที่จะตอบเป็นภาษาอังกฤษแม้ว่าจะตอบไม่เต็มรูปประโยคก็ตาม ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่ง (4 คน จาก 7 คน) มีคะแนนในระดับปานกลางและระดับดี (3 คน และ 1 คน ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.3

ผลการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มเจ้าหน้าที่

ชื่อ	คะแนนก่อนเรียน (10)	คะแนนหลังเรียน (10)
Alma	4	6
Anita	2	4
Jennifer	3	4
Nicky	6	8
Sebastian	3	5
Theresa	2	5
Vivien	2	3
$\bar{X}$	3.14	5.00

4.2.2 การประเมินผลระหว่างเรียนกลุ่มเจ้าหน้าที่

การประเมินผลความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระหว่างเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งช่วงการสอนแบบควบคุมและช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุมมีผลคะแนนดังแสดงในตารางที่ 4.4

ในการสอนแบบควบคุม กลุ่มตัวอย่างมีผลการเรียนระหว่างเรียนโดยรวมทั้ง 2 ครั้งอยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน (5.00) เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล ข้อมูลจากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่าในการประเมินครั้งที่ 1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (4 คน) มีคะแนนในระดับปานกลางขึ้นไป โดย

Nicky เป็นผู้ที่มีความรู้สูงที่สุดในระดับดี (7 คะแนน) ส่วนอีก 3 คนมีความรู้ในระดับอ่อนเท่ากัน (4 คะแนน) ซึ่งเท่ากับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ระดับปานกลางขึ้นไปในการประเมินครั้งที่ 2

ตารางที่ 4.4
ผลการประเมินผลระหว่างเรียนของกลุ่มเจ้าหน้าที่

ชื่อ	คะแนนการสอนแบบควบคุม		คะแนนการสอนแบบกึ่งควบคุม	
	(10)		(10)	
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
Alma	5	6	7	7
Anita	4	5	6	5
Jennifer	4	3	5	5
Nicky	7	8	9	7
Sebastian	6	4	5	6
Theresa	5	4	5	5
Vivien	4	5	4	6
$\bar{X}$	5.00	5.00	5.89	5.89

สำหรับการประเมินความสามารถด้านการพูดระหว่างเรียนในการสอนแบบควบคุมครั้งที่ 2 นั้น ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้สูงขึ้นจากการประเมินครั้งที่ 1 จำนวน 4 คน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คนมีความรู้ลดลง (Jennifer, Sebastian และ Theresa)

การที่ผลคะแนนในการประเมินทั้ง 2 ครั้ง เกิดความไม่สม่ำเสมออาจเนื่องมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างมีพื้นฐานภาษาอังกฤษในระดับอ่อน ในบทสนทนาหนึ่งๆ มีคำศัพท์หลายคำที่เป็นคำศัพท์ใหม่สำหรับกลุ่มตัวอย่าง ทำให้ใช้เวลาไปกับการท่องจำมาก ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างยังไม่คุ้นเคยกับเทคนิคการสอนแบบแทนที่คำในช่องว่าง จึงทำให้การแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างตะกุกตะกัก นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาเพื่อเลือกคำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้มาใช้แทนที่คำในช่องว่างค่อนข้างนาน ทำให้การแสดงบทบาทสมมุติไม่ต่อเนื่อง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างยังไม่มี ความมั่นใจในการเลือกคำศัพท์ แม้ว่าจะเป็นคำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ก็ตาม

สำหรับผลการประเมินโดยรวมของการประเมินระหว่างเรียนในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุม ผลปรากฏว่าคะแนนความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ครั้งยังคงอยู่ในระดับปานกลาง แต่ค่าเฉลี่ยสูงขึ้นจากช่วงการสอนแบบควบคุมในระดับที่เท่ากัน (5.89)

หลังจากที่พิจารณาคะแนนเป็นรายบุคคลแล้ว ผู้วิจัยพบว่าในการประเมินครั้งที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมด (6 คน) มีคะแนนตั้งแต่ระดับปานกลาง (4 คน) ระดับดี (1 คน) จนถึงระดับดีมาก (1 คน) มีเพียง 1 คน (Vivien) ที่มีคะแนนอยู่ในระดับอ่อน (4 คะแนน) การที่กลุ่มตัวอย่างบางคนมีคะแนนน้อยกว่าคนอื่นเป็นเพราะไม่สามารถเข้าเรียนได้อย่างสม่ำเสมอเนื่องจากติดราชการ ทำให้มีโอกาสฝึกทักษะการพูดในห้องเรียนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างคนอื่น ดังนั้น เมื่อออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนจึงพูดค่อนข้างติดขัดและใช้เวลาในการเลือกคำศัพท์นานมาก

ส่วนการประเมินผลการสอนแบบกึ่งควบคุมครั้งที่ 2 กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนต่างมีคะแนนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คนมีคะแนนในระดับดี (Alma และ Nicky) นอกนั้นมีคะแนนในระดับปานกลาง เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลการประเมินครั้งที่ 1 ผลปรากฏว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนเท่ากับครั้งที่ 1 จำนวน 3 คน (Alma, Jennifer และ Theresa) มีกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนลดลงจำนวน 2 คน ซึ่งเท่ากับจำนวนผู้ที่ได้คะแนนเพิ่มขึ้น

การที่ค่าเฉลี่ยโดยรวมของกลุ่มเจ้าหน้าที่ในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุมสูงขึ้นกว่าช่วงการสอนแบบควบคุมนั้น เนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างคุ้นเคยกับการเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดมากขึ้น เมื่อออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถพูดได้ตอบตามบทสนทนาที่ฝึกมากับคู่สนทนาได้คล่องแคล่วมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาในการเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาแทนที่คำในตำแหน่งต่างๆ น้อยลง อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่ามีหลายครั้งที่กลุ่มตัวอย่างประสบปัญหาเรื่องการอ่านคำศัพท์ที่กำหนดให้ไม่ได้แม้ว่าผู้วิจัยจะสอนไปแล้วก่อนหน้านี้ กลุ่มตัวอย่างแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการหลีกเลี่ยงที่จะใช้คำศัพท์นั้นๆ และหันไปเลือกคำศัพท์ที่ตนมีความมั่นใจแทน นอกจากนี้ ในการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนแต่ละครั้ง หากกลุ่มตัวอย่างคนใดพูดติดขัดหรือจำบทสนทนาไม่ได้กลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ จะคอยกระซิบบอกเพื่อให้การแสดงบทบาทสมมุติดำเนินต่อไปได้ ดังนั้น แทนที่กลุ่มตัวอย่างจะดูท่าทางและสื่อที่ผู้วิจัยใช้ กลุ่มตัวอย่างจะคอยฟังเสียงกระซิบแทน ยิ่งไปกว่านั้น แม้ว่าการสอนในช่วงนี้เป็นการสอนแบบกึ่งควบคุมที่ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างมีทางเลือกที่หลากหลายขึ้น แต่ปรากฏว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่ยังคงใช้เฉพาะคำศัพท์หรือวลีที่ผู้วิจัยกำหนดให้เท่านั้น ส่งผลให้การแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุมไม่แตกต่างจากช่วงการสอนแบบควบคุม

กล่าวโดยสรุป ถึงแม้ว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่จะยังไม่สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติได้ แต่การที่กลุ่มตัวอย่างเริ่มต้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษ และมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดที่ดีขึ้นภายหลังการเรียน อาจจะเป็นแรงจูงใจที่ดีของกลุ่มตัวอย่างในการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษต่อไป

4.3 เปรียบเทียบการประเมินผลระหว่างกลุ่มบรรณารักษ์กับกลุ่มเจ้าหน้าที่

ที่ผ่านมาผู้วิจัยได้นำเสนอผลการประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่แล้ว แต่ยังไม่มีการนำผลการเรียนของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำผลการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน เพื่อให้เห็นความเหมือนและความต่าง ดังนี้

4.3.1 เปรียบเทียบผลการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน

ข้อมูลจากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่าความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่พัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ภายหลังการเรียนค่าเฉลี่ยคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเพิ่มขึ้น แม้วก่อนการเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มจะมีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับอ่อนเหมือนกัน แต่ในภาพรวมกลุ่มบรรณารักษ์มีการพัฒนาทักษะการพูดทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่ โดยที่กลุ่มแรกสามารถพัฒนาทักษะการพูดจากระดับอ่อน (4.29) ไปสู่ระดับดี (6.57) ในขณะที่กลุ่มหลังมีค่าเฉลี่ยรวมจากเดิมในระดับอ่อน (3.14) ก็สามารถพัฒนาขึ้นไปสู่ระดับปานกลางได้ (5.00)

ตารางที่ 4.5

เปรียบเทียบผลการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$ ก่อนเรียน	$\bar{X}$ หลังเรียน
กลุ่มบรรณารักษ์	4.29	6.57
กลุ่มเจ้าหน้าที่	3.14	5.00

ข้อมูลดังกล่าวสนับสนุนสมมุติฐานการวิจัยทั้ง 2 ข้อ คือ 1) ภายหลังจากเรียน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น และ 2) เมื่อนำผลคะแนนมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม ปรากฏว่ากลุ่มบรรณารักษ์มีพัฒนาการด้านทักษะการพูดดีกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่

4.3.2 การเปรียบเทียบผลการประเมินระหว่างเรียน

นอกจากกลุ่มบรรณารักษ์จะมีคะแนนเฉลี่ยทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่แล้ว ผลการประเมินระหว่างเรียนของกลุ่มบรรณารักษ์ทั้งในการสอนแบบควบคุมและการสอนแบบกึ่งควบคุมก็สูงกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่ด้วยเช่นเดียวกัน (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6

เปรียบเทียบผลการประเมินระหว่างเรียนระหว่างกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$ คะแนนระหว่างเรียน			
	แบบควบคุม		แบบกึ่งควบคุม	
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
กลุ่มบรรณารักษ์	5.43	6.71	7.14	6.71
กลุ่มเจ้าหน้าที่	5.00	5.00	5.89	5.89

การประเมินผลในการสอนแบบควบคุมครั้งที่ 1 กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมากโดยที่กลุ่มบรรณารักษ์มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่เพียงเล็กน้อย (5.43 และ 5.00 ตามลำดับ) แต่ในการประเมินผลครั้งต่อๆ มา ผู้วิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนระหว่างเรียนของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันค่อนข้างชัดเจน โดยเฉพาะในการประเมินช่วงการสอนแบบควบคุมครั้งที่ 2 ที่ค่าเฉลี่ยของทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมากที่สุด (กลุ่มบรรณารักษ์ 6.71 กลุ่มเจ้าหน้าที่ 5.00) การที่ค่าเฉลี่ยจากการประเมินผลในตอนต้นใกล้เคียงกัน จากนั้นแตกต่างกันมากขึ้นในการประเมินผลครั้งต่อๆ มา แสดงถึงพัฒนาการของกลุ่มตัวอย่างได้ว่ากลุ่มบรรณารักษ์มีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเร็วกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่

ส่วนการประเมินผลในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุม พบว่าถึงแม้ว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มบรรณารักษ์จะลดลงในการประเมินครั้งที่ 2 แต่ก็ยังมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีคะแนน

เฉลี่ยเท่ากันในระดับปานกลางทั้ง 2 ครั้ง (5.89) ถึงแม้ว่าคะแนนระหว่างเรียนของกลุ่มเจ้าหน้าที่ ทั้งในช่วงการสอนแบบควบคุมและการสอนแบบกึ่งควบคุมจะอยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน แต่มีแนวโน้มว่ากลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดที่ดีขึ้น ซึ่งเห็นได้จากคะแนนในช่วงการสอนแบบกึ่งควบคุม ที่เพิ่มขึ้น

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการที่กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มบรรณารักษ์และกลุ่มเจ้าหน้าที่ ได้ฝึกฝนทักษะการพูดด้วยเทคนิคต่างๆ เช่น การฝึกพูดซ้ำ การท่องจำบทสนทนา และการฝึกแบบ ลูกโซ่ อย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ ประกอบกับได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม ทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น นั่นคือ ก่อนการเรียน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมี ทักษะการพูดอยู่ในระดับอ่อนเท่ากัน แต่จากการประเมินภายหลังการเรียน พบว่ากลุ่มบรรณารักษ์ มีความสามารถโดยรวมในระดับดี ในขณะที่กลุ่มเจ้าหน้าที่มีความสามารถโดยรวมในระดับปาน กลาง ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูดทำให้ผู้เรียนผู้ใหญ่มิ่ทักษะการ พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้น

บทนี้เป็นการผลการศึกษาในส่วนของ การประเมินโดยผู้วิจัย สำหรับบทต่อไปเป็นการ ผลการสำรวจความคิดของกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด